

การดำเนินชีวิตคริสเตียน

ตอนที่ 1

ความหมายสำคัญทางกายในแห่งการดำเนินชีวิตคริสเตียน

ข้อพระคัมภีร์: ยส.14:21, 23; 2กธ.2:10; 4:6-7

I. การดำเนินชีวิตคริสเตียนคือการดำเนินชีวิตพระคริสต์; การดำเนินชีวิตของเราควรเป็นพระคริสต์และหนทางในการดำเนินชีวิตพระคริสต์ก็คือการรักพระคริสต์ — ฟป.1:19-21ก; มต.2:20:

1. เราสามารถดำเนินชีวิตพระคริสต์โดยการรักพระคริสต์จนถึงที่สุด; ถ้าเราไม่รักพระคริสต์ เราก็ไม่สามารถดำเนินชีวิตพระองค์ได้ และการรักพระองค์คือหนทางที่ดีที่สุดที่จะให้ทั้งตัวของเราฟุ้งความสนใจอยู่ที่พระองค์ — 2กธ.5:14; 1ยส.4:19; ฟป.1:19-21ก; มก.12:30; ว.2:4-5; ยส.14:21, 23; 21:15-17; 1ปต.1:8; 1กธ.2:9; 16:22.
2. ความหมายของการรักพระเจ้าคือการทุ่มเททั้งตัวของเรา คือวิญญาณ, จิต, และกาย รวมทั้งใจ, จิต, ความคิด, และกำลัง (มก.12:30) ลงไปบนตัวของพระองค์อย่างสิ้นเชิง นั่นก็คือการยอมให้พระองค์ยึดครองทั่วทั้งตัวของเรา และตัวเราสูญสลายไปในพระองค์ เพื่อพระองค์จะกลายเป็นทุกสิ่งต่อเราและเราเป็นหนึ่งในพระองค์ในภาคปฏิบัติที่เป็นจริงในการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา.
3. เมื่อเรารักพระองค์ “พระวิญญาณนั้นทรงหยั่งรู้ทุกสิ่งแม้กระทั่งความลึกลับของพระเจ้า” (1กธ.2:10); ความหมายในภาษากรีกของคำว่า “หยั่งรู้” คือ การสืบเสาะอย่างกระตือรือร้น มีความหมายเป็นนัยถึงความรู้ที่ถูกต้องซึ่งไม่ได้มาจากการค้นพบใหม่ แต่เกิดจากการสืบค้นอย่างละเอียด; พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสืบค้นความลึกลับของพระเจ้าที่เกี่ยวกับพระคริสต์ และได้สำแดงแก่เราในวิญญาณของเราเพื่อให้เราได้เข้าใจและมีส่วน.
4. การดำเนินชีวิตคริสเตียนคือการรักพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า เพื่อพระบิดาและพระบุตรจะทรงรักเรา และเราจะได้รับสุขการปรากฏเป็นที่ประจักษ์ของพระบุตรและการมาเยี่ยมเยียนเราของทั้งพระบิดาและพระบุตรเพื่อร่วมจัดแจงที่อาศัยซึ่งกันและกันกับเรา — ยส.14:21, 23.
5. การดำเนินชีวิตคริสเตียนคือการดำเนินชีวิตแห่งการรักพระเจ้าและรักซึ่งกันและกันโดยมีตัวของพระเจ้าเองเป็นความรักของเรา; พระคริสต์ทรงเป็นอยู่ในโลกนี้ด้วยชีวิตของพระเจ้าซึ่งเป็นความรัก และบัดนี้พระองค์ทรงเป็นชีวิตของเรา เพื่อเราจะสามารถดำเนินชีวิตอย่างเดียวกันในโลกนี้ด้วยการดำเนินชีวิตแห่งความรัก และจะเป็นเหมือนกับพระองค์ในการเดินทางแห่งการปฏิบัติเพื่อเสาะหาผู้หลงหายและช่วยคนบาปให้รอดของพระองค์ — 1ยส.4:16-19; ลก.10:25-37; 19:10; อฟ.4:20-21; เทียบ มต.5:13-15.

II. การดำเนินชีวิตคริสเตียนคือการกระทำทุกสิ่งในตัวตนของพระคริสต์ ซึ่งก็คือกระทำทุกสิ่งต่อพระพักตร์ของพระคริสต์ — 2กธ.2:10; 4:6-7:

1. คำว่า “พระพักตร์” ในที่นี้เป็นคำเดียวกันกับที่อยู่ใน 4:6 ซึ่งหมายถึงส่วนที่อยู่รอบๆ ดวงตา อันเป็นเครื่องบังซึ่งถึงความนึกคิดและความรู้สึกที่อยู่ภายใน ซึ่งทำให้ทั้งตัวของบุคคลผู้นั้นถูกแสดงออกมาและเป็นที่ยอมรับ.
2. อัครทูตเปาโลซึ่งเป็นแบบอย่างแก่ผู้เชื่อทั้งหลาย (1ตธ.1:16) คือผู้ที่ดำเนินชีวิตและกระทำการต่อเบื้องพระพักตร์ของพระคริสต์ตามเครื่องบังซึ่งถึงตัวของพระองค์ซึ่งได้สำแดงออกมาที่พระเนตรของพระองค์.
3. เมื่อใดที่ใจของเราหันสู่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผ่าคลุมหน้านั้นก็จะถูกขจัดไปจากใจของเรา และเราก็สามารถแลดูองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีด้วยใบหน้าที่ปราศจากผ้าคลุม; อันที่จริงใจที่หันออกไปของเราคือผ้าคลุมหน้า; ใบหน้าที่ปราศจากผ้าคลุมก็คือใจที่ไม่มีผ้าคลุมเพื่อมาแลดูสง่าราศีของพระเจ้าซึ่งปรากฏอยู่บนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์ — 2กธ.3:16, 18; 4:6-7; 1ชมอ.16:7; อฟ.1:18ก.
4. สง่าราศีของพระเจ้าปรากฏอยู่บนพระพักตร์ของพระคริสต์ และพระพักตร์ซึ่งก็คือตัวตนของพระองค์นั้นคือทรัพย์ล้ำค่าที่อาศัยอยู่ในวิญญาณของเรา — 2กธ.4:6-7; 1ปต.3:4.
5. เราเป็นภานะดินที่ไร้ค่าและเปราะบาง แต่ภายในวิญญาณของเราบรรจุทรัพย์ล้ำค่าที่ประเมินค่าไม่ได้ ซึ่งก็คือพระพักตร์หรือ

ตัวตนของพระคริสต์เอง (2กธ.2:10; 4:6); ทั้งจักรวาลนี้ไม่มีสิ่งใดที่ล้ำค่าเท่าการแลดูพระพักตร์ของพระเยซูแล้ว (ยนช.32:30; อชด.25:30; 33:11, 14; บพส.27:4, 8; วว.22:4):

- (1) มีเพียงเมื่อเราดำเนินชีวิตอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์โดยมองที่เครื่อง บังซึ่งถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นเท่านั้น เราจึงจะรับรู้ได้ว่าพระองค์ทรงเป็นทรัพย์ล้ำค่าเช่นนี้ต่อเรา; ถ้าเรามีปัญหา เราแค่ต้องทูลพระองค์; พระองค์ทรงอยู่ในเรา และพระองค์ทรงอยู่กับเราหน้าต่อหน้า — ฟป.4:6.
 - (2) การเห็นพระเจ้ามีค่าเท่ากับการได้รับพระเจ้า ซึ่งก็คือการต้อนรับพระเจ้าในด้านองค์ประกอบของพระองค์เข้าสู่เราเพื่อมาเปลี่ยนแปลงเรา (โยบ 42:5-6; มธ.5:8); พระเจ้าที่เรามองดูอยู่ทุกวันนี้คือพระวิญญาณที่สำเร็จสุดยอด และเราสามารถมองดูพระองค์ได้ในวิญญาณของเรา เพื่อดูซบความอุดมสมบูรณ์ของพระเจ้าเข้าสู่ตัวเราและรับการเปลี่ยนแปลงอันศักดิ์สิทธิ์วันแล้ววันเล่า (2กธ.3:18ข; มธ.14:22-23; กษ.4:2).
6. ขณะที่เราหันใจของเราสูงองค์พระผู้เป็นเจ้าที่อยู่ในวิญญาณของเราเพื่อแลดูพระองค์หน้าต่อหน้าและนำพระองค์ไปส่งเข้าสู่ผู้อื่น (ยชย.60:1, 5) เราก็กำลังอยู่ในขั้นตอนของการถูกเปลี่ยนแปลงจนเหมือนพระฉายอันสง่าราศีของพระองค์ จนกว่าจะถึงวันที่ “เราก็คจะเป็นเหมือนกับพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่ว่าพระองค์ทรงเป็นนั่น” — 2กธ.3:18—4:1; 1ยฮ.3:2; วว.22:4.

III. การดำเนินชีวิตคริสเตียนคือการดำเนินชีวิตที่สมกับการทรงเรียกที่เราได้รับนั้น — อฟ.4:1-4:

1. เรื่องแรกของการดำเนินชีวิตที่สมกับการทรงเรียกของพระเจ้าคือการที่เราเพียรพยายามรักษาความเป็นหนึ่งของพระวิญญาณนั้นซึ่งเป็นความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์ ด้วยคุณธรรมแห่งสภาพมนุษย์ที่ผ่านการเปลี่ยนแปลง ซึ่งถูกคุณลักษณะอันศักดิ์สิทธิ์เพิ่มกำลังและได้รับการเพิ่มกำลังด้วยคุณลักษณะอันศักดิ์สิทธิ์ — ข้อ 1-4:
 - (1) ในพระวิญญาณของพระเยซูผู้ได้รับสง่าราศีมีสภาพมนุษย์ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงของพระเยซู; การดื่มและหลังไหลพระวิญญาณองค์เดียวเพื่อพระกายเดียวคือการดื่มและหลังไหลพระวิญญาณของพระเยซูผู้เป็นมนุษย์ คือการดื่มและไหลออกซึ่งสภาพมนุษย์ของพระเยซู ซึ่งมีความต่ำต้อย, ความอ่อนสุภาพ, และความอดทนนานอันเป็นคุณธรรมแห่งสภาพมนุษย์ที่ได้รับการเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ด้วยสภาพพระเจ้าของพระองค์ เพื่อจะแบกรับซึ่งกันและกันไว้ในความรัก — ยฮ.7:37-39ก; 1กธ.12:13; กจ.16:7; อฟ.4:2-3.
 - (2) ถ้าเราร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าและกินพระองค์ เราก็คือสุขพระเยซูในฐานะมนุษย์ และคุณธรรมทั้งสิ้นของสภาพมนุษย์ที่ได้รับการยกให้สูงขึ้นของพระองค์จะกลายเป็นของเราในพระวิญญาณของพระเยซู เพื่อจะมีภาคปฏิบัติของชีวิตคริสตจักรที่ถูกฟื้นฟูซึ่งอยู่ในพระวิญญาณแห่งความเที่ยงแท้ ในฐานะความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์ — 1กธ.1:2; 10:3-4, 17; 12:3ข, 13; 16:13; อฟ.4:3-4ก.
2. เรื่องที่สองของการดำเนินชีวิตที่สมกับการทรงเรียกของพระเจ้าคือการที่เราเติบโตขึ้นในทุกสิ่งเข้าสู่พระคริสต์ผู้เป็นศิระะ — ข้อ 15-16:
 - (1) ถ้าจะเติบโตขึ้นในทุกสิ่งเข้าสู่พระคริสต์เพื่อการก่อสร้างพระกายของพระองค์ เราก็คือต้องรับสุขพระคริสต์เป็นการแทนที่แห่งจักรวาลที่ครอบคลุมสรรพสิ่งของเรา เพื่อจะก่อกำเนิดคนใหม่คนเดียว ดังนั้นเราจึงต้อง “ฟังพระองค์” และมองเห็น “พระเยซู...เพียงผู้เดียว” — มก.9:7-8.
 - (2) พระเจ้าจะทรง “เลิกจ้าง” ทุกสิ่งหรือทุกคนที่ไม่ใช่พระคริสต์; พระเจ้าทรงแทนที่ทุกสิ่งที่อยู่ในแผนการบริหารแห่งพันธสัญญาเดิมของพระองค์ด้วยพระคริสต์ — 1:1-8; มธ.17:3-5; กษ.2:16-17; ฮธ.10:5-10; 11:5-6; เทียบ ยชย.22:20-25.
 - (3) เมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างเรา พระองค์ทรง “จ้าง” เรา; เมื่อพระองค์ทรงวางเราไว้บนทางเขนและตรึงเราไว้กับพระคริสต์ พระองค์ก็ทรง “เลิกจ้าง” เรา; เมื่อพระองค์ทรงให้เราพร้อมเป็นขึ้นตัวด้วยกันกับพระคริสต์ พระองค์ก็ทรง “จ้างเราอีกครั้ง” โดยกระทำให้เรากลายเป็นสปีชีส์ใหม่ของมนุษย์พระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้คิดค้นขึ้นมาใหม่ เป็นผลงานชิ้นเอกแห่งกลุ่มชนของพระองค์ โดยนำเรากลับมาสู่จุดมุ่งหมายดั้งเดิมของพระองค์ในการเนรมิตสร้างเราเพื่อสง่าราศีของพระองค์ ซึ่งก็คือการสำแดงแห่งกลุ่มชนของพระองค์ — ยนช.1:26; ฮต.2:20; อฟ.2:6, 10, 15; ยชย.43:7.

3. เรื่องที่สามของการดำเนินชีวิตที่สมกับการทรงเรียกของพระเจ้าคือการที่เราเรียนรู้ถึงพระคริสต์ตามความเที่ยงแท้ซึ่งมีอยู่ในพระเยซู — อฟ.4:20-24:
- (1) วลี “ความเที่ยงแท้ซึ่งมีอยู่ในพระเยซู” ซึ่งถึงสภาพการณ์ที่แท้จริงตลอดชีวิตของพระเยซูซึ่งได้บันทึกไว้ในหนังสือกิตติคุณสี่เล่ม; พระเยซูทรงดำเนินชีวิตที่ทำทุกสิ่งในพระเจ้า, ร่วมกับพระเจ้า, และเพื่อพระเจ้าเสมอ; พระเจ้าทรงอยู่ในการดำเนินชีวิตของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นหนึ่งในพระเจ้า — ข้อ 20-21.
 - (2) ในการดำเนินชีวิตของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงก่อตั้งแบบอย่างดังที่ได้เปิดเผยไว้ในหนังสือกิตติคุณสี่เล่ม; จากนั้นพระองค์ถูกตรึงตายและเป็นขึ้น กลายเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต จึงทำให้พระองค์สามารถเข้าสู่เรามาเป็นชีวิตของเราได้; เราเรียนรู้จากพระองค์ตามแบบอย่างของพระองค์ ไม่ใช่โดยชีวิตธรรมชาติของเรา แต่โดยพระองค์ผู้เป็นชีวิตของเราในการเป็นขึ้น — 1กธ.15:45ข; กซ.3:4.
 - (3) ขณะที่เราร้องขอพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ติดต่อกับพระองค์, และอธิษฐานต่อพระองค์ เราก็ดำเนินชีวิตพระองค์ตามแม่แบบ, แม่พิมพ์, หรือแบบอย่างซึ่งได้บรรยายไว้ในหนังสือกิตติคุณโดยอัครโองการ; เช่นนี้เราจึงถูกทำให้มีรูปร่างและถูกถอดแบบตามฉายาของแม่แบบนี้ — นี่ก็คือความหมายของการเรียนรู้ถึงพระคริสต์ — มธ.11:29; รม.8:29.
4. เรื่องที่สี่ของการดำเนินชีวิตที่สมกับการทรงเรียกของพระเจ้าคือการที่เราดำเนินชีวิตอยู่ในความรักและความสว่าง — อฟ.5:2, 8:
- (1) เราต้องเป็นผู้ที่รับส่วนหรือผู้ที่รับสุขพระนิรันดร์ของพระเจ้า (2ปต.1:4); พระนิรันดร์ของพระเจ้าคือสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น — พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ (ยฮ.4:24), พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1ยฮ.4:8, 16), และพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง (1:5); พระวิญญาณคือเนื้อแท้แห่งตัวตนของพระเจ้า, ความรักคือเนื้อแท้แห่งธาตุแท้ของพระเจ้า, และความสว่างคือเนื้อแท้แห่งการสำแดงของพระเจ้า.
 - (2) เราทุกคนต้องใช้เวลาส่วนตัวกับองค์พระเจ้าให้มากพอเพื่อจะสามัคคีธรรมกับพระองค์อย่างเป็นส่วนตัวอยู่ในวิญญาณของเรา เพื่อเราจะถูกเติมเต็มด้วยธาตุแท้แห่งความรักของพระองค์ ให้พระองค์ทรงเลี้ยงดูผู้อื่นผ่านเรา และเพื่อเราจะถูกเติมเต็มด้วยองค์ประกอบที่นายส่งของพระองค์ ให้ผู้อื่นมองเห็นพระองค์ในเรา — ยฮ.4:24; ลก.15:20; มธ.5:15-16.
5. เรื่องที่ห้าของการดำเนินชีวิตที่สมกับการทรงเรียกของพระเจ้าคือการที่เราดำเนินชีวิตโดยถูกเติมเต็มในวิญญาณเพื่อเปี่ยมล้นออกซึ่งพระคริสต์ — อฟ.5:18:
- (1) การสนทนา, การร้องเพลง, การร้องสรรเสริญ, การขอบพระคุณพระเจ้า, และการยอมมอบน้อมต่อกันและกันด้วยการยำเกรงพระคริสต์นั้น ไม่ใช่แค่สิ่งที่ไหลออกจากการถูกเติมเต็มในวิญญาณ แต่ยังเป็นหนทางที่จะรับการเติมเต็มในวิญญาณด้วย — ข้อ 19-21.
 - (2) การถูกเติมเต็มในวิญญาณคือการถูกเติมเต็มด้วยความอุดมสมบูรณ์ของพระคริสต์เพื่อกลายเป็นความบริบูรณ์ของพระคริสต์ เป็นการเปี่ยมล้นของพระคริสต์; เราสามารถต้อนรับพระองค์เป็นพระคุณซ้อนพระคุณอยู่ตลอดเวลา โดยการร้องเรียกองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าและอ่านอธิษฐานพระคำของพระองค์เพื่อจะกลายเป็นความบริบูรณ์ของพระองค์ ซึ่งก็คือการเปี่ยมล้นของพระองค์ — 3:8; 1:23; 3:19ข; รม.10:12-13; อฟ.6:17-18; ยฮ.1:16.

IV. การดำเนินชีวิตคริสเตียนคือการที่เรายอมรับการติสอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์:

1. พระเจ้าทรงต้องการที่จะชำระจิตใจของเราและเปลี่ยนกลิ่นของเรา โดยการที่เรายอมรับการติสอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งก็คือการที่พระเจ้าทรงถ่ายเราจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง เพื่อกำจัดมนุษย์ภายนอกที่อยู่ฝ่ายธรรมชาติของเราซึ่งเป็นตะกอนหรือกากทิ้งไป จนกว่าเราจะมีรสชาติที่บริสุทธิ์หมดจดของพระคริสต์และแพร่สุคนธ์ที่บริสุทธิ์หมดจดของพระคริสต์ — ยรม.48:11; 2กธ.2:14-15; พพร.4:16; 2พกษ.4:8-9:
- (1) “พระบิดาแห่งวิญญาณทั้งหลาย” ทรงติสอนเราผ่านการทดลองและการทำโทษ เพื่อ “ให้เราได้รับส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์” — ฮธ.12:4-13.
- (2) ผู้ที่ยังไม่เคยผ่านการทดลองและการทำโทษมาก่อน ย่อมไม่เคยถูกถ่ายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง; ดังนั้นรสชาติ

ของสันดานธรรมชาติของเขา, มนุษย์ภายนอกของเขา, และตัวเอง ซึ่งเป็นตะกอน, กาก, และสิ่งที่ไม่อ่อนนุ่ม จึงยังคงอยู่ภายในพวกเขา และกลิ่นของพวกเขาที่ไม่เปลี่ยนไป — ยรม.48:11; รม.8:28-29; พพร.4:16.

2. มาเรียถือผอบหยกที่เต็มไปด้วยน้ำมันนาระดาบริสุทธิ์หนึ่งปอนด์ซึ่งเป็นน้ำมันหอมที่มีราคาแพง; เมื่อเธอทูปผอบ เทน้ำมันหอมลงบนองค์พระผู้เป็นเจ้า “เรือนก็อบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของน้ำมันนั้น” — ยส.12:2-3; มก.14:3; เทียบ พพร.1:12.
3. ผอบหยกเป็นเครื่องหมายเล็งถึงมนุษย์ภายนอกของเราซึ่งจำเป็นต้องถูกทำให้แตกหัก เพื่อมนุษย์ภายในจะปรากฏออกมาได้; องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำงานอยู่ในตัวเราและบนตัวเราในหลากหลายวิธี โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ลักษณะดิน, ผอบหยก, หรือเปลือกทางภายนอกถูกทำให้แตกหัก — 2กธ.4:7; ยส.12:3, 24; รม.8:28-29.
4. สิ่งที่เราเป็นตามธรรมชาตินั้นไม่นับเป็นอะไรเลย; มีเพียงสิ่งที่พระวิญญาณนั้นก่อรูปเข้าสู่ตัวเราจึงนับค่าได้; การติสอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำลายสันดานและความเคยชินตามธรรมชาติของเรา และนำมาซึ่งการก่อรูปของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในความสูงส่งและความหวานชื่น; พระเจ้าทรงกำหนดทุกสิ่งที่อยู่ในสภาพแวดล้อมของเรา เพื่อทำให้สิ่งที่เราเป็นตามธรรมชาติถูกกรีดทำลาย เพื่อพระองค์จะทรงก่อร่างสันดานใหม่, อุปนิสัยใหม่, และคุณลักษณะใหม่ขึ้นภายในเรา — ยส.3:6; 2กธ.5:17; มต.6:15.
5. การไม่แตกหักมีสาเหตุหลักอยู่สองประการ:
 - (1) สาเหตุที่คนเราไม่แตกหักก็เป็นเพราะเขามีชีวิตเป็นอยู่ในความมืด; ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นกับเขา เขาล้วนโทษคนอื่นหรือโทษสภาพแวดล้อม; เขาไม่มีการเปิดเผยเกี่ยวกับพระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่มีการเปิดเผยว่าพระเจ้าคือผู้ที่จัดการเขา — เทียบ โยบ 10:13; อฟ.3:9.
 - (2) สาเหตุที่คนเราไม่แตกหักก็เป็นเพราะเขารักตัวเองมากจนเกินไป; เราต้องทูลขอให้พระเจ้ามาจัดการรักตัวเองไปจากเรา; ความเข้าใจผิดและความไม่พึงพอใจทุกอย่างล้วนเกิดมาจากเรื่องเดียวเท่านั้น — การรักตัวเองอย่างลับๆ.
6. เราต้องตระหนักว่าทุกสิ่งที่เราเผชิญมีเพียงจุดประสงค์เดียวเท่านั้น คือเพื่อให้ชีวิตของพระเจ้าถูกปลดปล่อยผ่านเราและสำแดงอยู่ในตัวเรา; ขอให้มนุษย์ภายนอกของเราถูกทำให้แตกหักจนถึงขั้นที่มนุษย์ภายในสามารถถูกปลดปล่อยและสำแดงออกมา; นี่เป็นสิ่งที่ล้ำค่าและนี่ก็คือวิถีทางแห่งผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า — ยส.12:24-26; 2กธ.4:12.